

— να καταδικάσει την Ιρλανδία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το άρθρο 249 ΕΚ (παλαιό άρθρο 189 της Συνθήκης ΕΚ), σύμφωνα με το οποίο οι οδηγίες δεσμεύουν κάθε κράτος μέλος όσον αφορά το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, συνεπάγεται υποχρέωση των κρατών μελών να τηρούν την προθεσμία μεταφοράς στο εσωτερικό δίκαιο την οποία τάσσουν οι οδηγίες. Η προθεσμία αυτή έληξε την 1η Αυγούστου 1998 χωρίς η Ιρλανδία να έχει θεσπίσει τις αναγκαίες διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία που αναφέρεται στα αιτήματα της Επιτροπής.

(¹) ΕΕ L 140 της 12.5.1998, σ. 10.

(²) Οδηγία 93/43/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1993, για την υγιεινή των τροφίμων, ΕΕ L 175 της 19.7.1993, σ. 1.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιρλανδίας που ασκήθηκε στις 29 Φεβρουαρίου 2000

(Υπόθεση C-69/00)

(2000/C 149/33)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Michael Shotton, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε στις 29 Φεβρουαρίου 2000 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ιρλανδίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Ιρλανδία, παραλείποντας να θεσπίσει τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 97/56/ΕΚ (¹) του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 20ής Οκτωβρίου 1997, για τη δέκατη έκτη τροποποίηση της οδηγίας 76/769/ΕΟΚ (²) για την προσέγγιση των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών που αφορούν περιορισμούς της κυκλοφορίας στην αγορά και της χρήσης ορισμένων επικίνδυνων ουσιών και παρασκευασμάτων, ή, εν πάση περιπτώσει, παραλείποντας να ενημερώσει συναφώς την Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή·
- να καταδικάσει την Ιρλανδία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το άρθρο 249 ΕΚ (παλαιό άρθρο 189 της Συνθήκης ΕΚ), σύμφωνα με το οποίο οι οδηγίες δεσμεύουν κάθε κράτος μέλος όσον αφορά το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, συνεπάγεται υποχρέωση των κρατών μελών να τηρούν την προθεσμία μεταφοράς στο εσωτερικό δίκαιο την οποία τάσσουν οι οδηγίες. Η προθεσμία αυτή έληξε στις 4 Δεκεμβρίου 1998 χωρίς η Ιρλανδία να έχει θεσπίσει τις

αναγκαίες διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία που αναφέρεται στα αιτήματα της Επιτροπής.

(¹) ΕΕ L 333 της 4.12.1997, σ. 1.

(²) Οδηγία 76/769/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 27ης Ιουλίου 1976, ΕΕ ειδ. έκδ. 13/004, σ. 178.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Verwaltungsgerichtshof με διάταξη της 17ης Φεβρουαρίου 2000 στην υπόθεση DEVELOP Baudurchführungs- und Stadtentwicklungs GmbH κατά Finanzlandesdirektion für Wien, Niederösterreich und Burgenland

(Υπόθεση C-71/00)

(2000/C 149/34)

Με διάταξη της 17ης Φεβρουαρίου 2000, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 2 Μαρτίου 2000, το Verwaltungsgerichtshof στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ DEVELOP Baudurchführungs- und Stadtentwicklungs GmbH και Finanzlandesdirektion für Wien, Niederösterreich und Burgenland, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί του εξής ερωτήματος:

Συνιστούν οι παροχές στις οποίες προβαίνει προς μια κεφαλαιουχική εταιρία ένας κάτοχος τίτλων καρπώσεως, όχι ο ίδιος, αλλά μέσω της μητρικής του εταιρίας, «εισφορές οποιασδήποτε μορφής», κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο δ', της οδηγίας 69/335/ΕΟΚ (¹) του Συμβουλίου, της 17ης Ιουλίου 1969, περί των εμμέσων φόρων των επιβαλλομένων επί των συγκεντρώσεων κεφαλαίων;

(¹) ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 20.

Αίτηση αναιρέσεως που υπέβαλε στις 2 Μαρτίου 2000 η Acciaierie di Bolzano SpA κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 16 Δεκεμβρίου 1999 το πέμπτο πενταμελές τμήμα του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-158/96, Acciaierie di Bolzano SpA κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, με παρεμβαίνουσες την Ιταλική Δημοκρατία και την εταιρία Falck SpA

(Υπόθεση C-75/00 P)

(2000/C 149/35)

Η Acciaierie di Bolzano SpA, εκπροσωπούμενη από τον δικηγόρο Bruno Nascimbene, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Franco Colussi, 36, rue de Wiltz, άσκησε στις 2 Μαρτίου 2000 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αίτηση κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις

16 Δεκεμβρίου 1999 το πέμπτο πενταμελές τμήμα του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-158/96, Acciaierie di Bolzano SpA κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, με παρεμβαίνουσες την Ιταλική Δημοκρατία και την εταιρία Falck SpA.

Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. Να ανατρέψει την απόφαση που εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 16 Δεκεμβρίου 1999 στην υπόθεση T-158/96, Acciaierie di Bolzano SpA κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, με παρεμβαίνουσες την Ιταλική Δημοκρατία και την εταιρία Falck SpA.
2. Κατά συνέπεια, να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 17ης Ιουλίου 1996, 96/617/EKAX⁽¹⁾.

Επικουρικώς:

3. Στην περίπτωση κατά την οποία το Δικαστήριο εκτιμά ότι, βάσει της δικογραφίας, δεν μπορεί να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής, να ανατρέψει την απόφαση του Πρωτοδικείου της 16ης Δεκεμβρίου 1999 και να αναπέμψει την υπόθεση σε άλλο τμήμα του Πρωτοδικείου με προσδιορισμό των επισημανθέντων νομικών ζητημάτων προς ευδοκίμηση της προσφυγής.
4. Να δεχθεί οποιοδήποτε άλλο συνακόλουθο μέτρο ή το οποίο θα κρίνει σκόπιμο, ακόμη και τη διεξαγωγή αποδείξεων.
5. Να καταδικάσει την Επιτροπή στην καταβολή των εξόδων της παρούσας δίκης, καθώς και της δίκης ενώπιον του Πρωτοδικείου.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πρέπει να αναιρεθεί για τους εξής λόγους:

- Μη διαπίστωση της προσβολής των δικαιωμάτων άμυνας κατά τη διοικητική διαδικασία και αντιφατικότητα της αποφάσεως επί του σημείου αυτού·
- Παραβίαση της απαγορεύσεως προς λήψη αποφάσεων που έχουν χαρακτήρα κυρώσεως και της αρχής της αναλογικότητας· παράλειψη, ανεπάρκεια και αντιφατικότητα της αιτιολογίας επί του σημείου αυτού·
- Παράνομος καταλογισμός τόκων και έλλειψη αιτιολογίας επί του σημείου αυτού·
- Παράβαση των κανόνων περί παραγραφής. Ανύπαρκτη ή ελλιπής αιτιολογία επί του σημείου αυτού·
- Παραβίαση της απαγορεύσεως αναδρομικής εφαρμογής των κοινοτικών κανόνων. Παράλειψη αιτιολογίας επί των σχετικών ζητημάτων·
- Προσβολή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης της Acciaierie di Bolzano σχετικά με τη μη απόδοση των ενισχύσεων και παραβίαση των αρχών της καλής πίστωσης και της ειλικρινούς συνεργασίας·

— Παράβαση του κανόνα δικαίου που εξαρτά το ασυμβίβαστο των ενισχύσεων EKAX από την αλλοίωση των όρων ανταγωνισμού. Παράλειψη αιτιολογίας των περιπτώσεων παραδεκτού και συμβιβαστού των ενισχύσεων·

— Παράβαση των διαδικαστικών κανόνων του συστήματος συζητήσεως, προς βλάβη των συμφερόντων της προσφεύγουσας.

⁽¹⁾ EE L 274, της 26.10.1996, σ. 30.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 2 Μαρτίου 2000

(Υπόθεση C-78/00)

(2000/C 149/36)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Enrico Traversa, νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε στις 2 Μαρτίου 2000 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- α) να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, προβλέποντας, για μία κατηγορία φορολογουμένων στους οποίους πρέπει να επιστραφεί φόρος για το 1992, αντί της επιστροφής του φόρου, τη χορήγηση κρατικών ομολόγων, τα οποία επιπλέον χορηγήθηκαν με καθυστέρηση, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 17 και 18 της οδηγίας 77/388/ΕΟΚ⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών (έκτη οδηγία ΦΠΑ)·
- β) να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Κατά την Επιτροπή, το Ιταλικό Δημόσιο δεν τήρησε την υποχρέωση επιστροφής του ΦΠΑ στους υποκειμένους στον φόρο οι οποίοι, για το οικονομικό έτος 1992, δικαιούνταν επιστροφή φόρου άνω των 100 εκατομμυρίων, καθόσον οι ενδοκοινοτικές τους συναλλαγές αντιπροσώπευαν πλέον του 10 % των υποκειμένων στον φόρο συνολικών συναλλαγών τους κατά το ίδιο οικονομικό έτος. Κατά τον τρόπο αυτόν, το Ιταλικό Δημόσιο δεν επέτρεψε στην εν λόγω κατηγορία υποκειμένων στον φόρο να ασκήσουν το δικαίωμα εκπτώσεως, δικαίωμα που αποτελεί το «ουσιώδες στοιχείο» του όλου εναρμονισμένου συστήματος ΦΠΑ και του οποίου η στέρηση συνιστά σοβαρή παράβαση του άρθρου 17 της έκτης οδηγίας.